

Eventyrpragt — en Slags Underjordiske, blinde for Lysets Glans, fulde af Gru for Livet og dets Herlighed. Han følte sig tusinde Mile borte derfra, i en hel anden Himmelegn, i Pagt med Solen og Stjernerne og de sejlene Skyer.

Tys! — Hans Øre fangede med eet en gammelkendt Klang dernedefra ... Kirkeklokkens Slag. Som et Budskab fra Underverdenen steg den op til ham gennem den sølvlyse Frostluft ... elleve tunge, mørke, langsomme Slag. Hvor han hadede den Lyd! Allevegne og til alle Døgnet's Tider brød den skurrende ind i hans Lykkedrømme ... advarende, kaldende. Det var ikke muligt at flygte saa langt, at den ikke indhentede ham. Som en usynlig Aand forfulgte den ham paa alle hans forbudne Veje. Naar han om Foraaret havde stjaalet sig ud paa Engene med sin Kæmpedrage „Heljo“, eller naar han om Sommeren drev med en Jolle ude paa Fjorden og trak Aborrer, ... hvert Kvarter listede denne Spøgelserøst sig ind i hans Øre med en besværgende Mumlen.

„Hallo!“ skreg han for at overdøve Røsten og krystede i udfordrende Trods den lange Pige endnu kraftigere i sin Arm. Hun vendte sig atter smilende om imod ham med et Blik, der jog ham en sød Kuldegysning nedover Ryggen.

„Du er smuk,“ hviskede han ind i hendes Øre. „Hvad hedder du?“

„Oline.“

„Og hvor bor du?“

„I Smedestræde ... Riisagers Gaard ... Og hvor bor du?“

„Jeg?“

„Ja. Naar du ikke er Præstens Søn, hvem er du saa?“

„Hvem jeg er? ... Jeg? ... Det kan jeg ikke sige dig. ... Men skal vi mødes imorgen Aften i Voldstrædet, naar det er bleven mørkt?“

„Det kan vi jo gerne.“

Uden at agte nogen Fare havde han overskredet Bygrænsen og foer nu i fuld Fart videre nedad Nørregade. Han var dog ikke kommen langt, før en stor Skikkelse sprang frem fra et Gadehjørne og med et tordnende „Holdt“ huggede den krumme Ende af en Stok i Slæden. Den væltede og kastede det sammenslyngede Par ud i Sneen. Med et vildt Skrig flygtede Pige-barnet, medens Peter Andreas følte sig grebet af Ole Vægters kraftige Næve.

„Kom nu her, du Knægt! Jeg skal lære Jer Satans Dreng